

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Kaniové, soudce Ivo Pospíšila a soudkyně Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **K. T. H. N.,** zastoupené Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2021, č.j. MV-128467-4/SO-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 7. 2023, č. j. 77 A 134/2021 - 68,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 7. 2023, č. j. 77 A 134/2021 - 68, **se zrušuje**
a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 18. 6. 2021, č.j. MV-90543-4/OAM-2021, OAM-6831-24/DP-2020, zamítlo žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť nositeli oprávnění ke sloučení rodiny (manželovi žalobkyně) nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu.

[2] Rozhodnutím ze dne 7. 9. 2021, č.j. MV-128467-4/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalovaná odvolání žalobkyně a potvrdila tak prvostupňové rozhodnutí. Žadatelka se dále bránila žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji výše označeným rozsudkem zamítl.

[3] Nejprve shrnul, že v případě žalobkyně byl nositelem oprávnění ke sloučení rodiny její manžel a že jeho řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (za účelem podnikání – OSVČ) správní orgán zastavil pro neodstranění vad žádosti, což žalovaný následně potvrdil rozhodnutím ze dne 15. 2. 2021, č.j. MV-198280-4/SO-2020. Manžel žalobkyně napadl toto rozhodnutí žalovaného správní žalobou, které soud usnesením ze dne 5. 5. 2021, č. j. 57 A 52/2021 - 62, přiznal odkladný účinek.

[4] Uzavřel však, že namítané přiznání odkladného účinku správní žalobě podané nositelem oprávnění ke sloučení rodiny nebrání aplikaci důvodu pro neprodloužení dlouhodobého pobytu, neboť i za takové situace nebyla nositeli oprávnění ke sloučení rodiny fakticky prodloužena platnost jeho pobytového oprávnění. Nadále totiž platí stav, kdy žádosti o prodloužení pobytového oprávnění manželovi žalobkyně nebylo vyhověno, a to pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu.

[5] Soud rovněž souhlasil s žalovaným, že rozhodnutí nebude znamenat nepřiměřené dopady do osobního a rodinného života žalobkyně. Zde však podotknul, že ta konkrétně ani netvrdila žádné informace nebo specifika svého soukromého a rodinného života, která by zakládala nepřiměřenost dopadů posuzovaného rozhodnutí do jejího života.

II. Kasační stížnost

[6] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností.

[7] Stěžovatelka předně namítla, že rozsudek považuje za nezákonný a nepřezkoumatelný, neboť se soud dle ní nesprávně, ale též nedostatečně, vypořádal s její žalobní argumentací.

[8] Konkrétně pak setrvala na své žalobní argumentaci, že ve věci nebyl naplněn aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti. V době vydání napadeného správního rozhodnutí totiž manžel stěžovatelky, jakožto nositel oprávnění ke sloučení rodiny, pobýval na území ČR na základě fikce pobytu, která vznikla podáním žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu a byla následně prodloužena usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2021, č.j. 57 A 52/2021 - 62, jímž soud přiznal odkladný účinek jeho žalobě v této věci. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Dle jejího názoru tak nebyla naplněna hypotéza § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy že nositeli oprávnění ke sloučení rodiny nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu.

[9] Dále uvedla, že soud nesprávně posoudil námitku nepřiměřenosti dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Důvod pro zamítnutí její žádosti se týká především jejího manžela a stěžovatelka sama nenese žádnou vinu na tom, že manželovo povolení k pobytu nebylo prodlouženo.

[10] Závěrem nesouhlasila ani s tím, že by dopad posuzovaného rozhodnutí do jejího života nebyl v žalobě nijak konkrétně specifikován. K tomu odkázala na své soukromé a rodinné vazby; na území ČR žije ve společné domácnosti se svým manželem, a jejich společnou dcerou, rodina má zde zajištěno veškeré zázemí.

pokračování

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podanou kasační stížnost považuje za nedůvodnou, přičemž setrvává na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a následně aprobovaných soudem v napadeném rozsudku. Vzhledem k výše uvedenému navrhl zamítnutí podané kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační soud nejprve ověřil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud připomíná, že krajský soud nemá povinnost reagovat na každou dílčí žalobní argumentaci (a v žalobě obecně zmíněné tvrzení) a tu obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné tedy je, aby se ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33, či rovněž nález ÚS ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

[14] Napadený rozsudek kritéria přezkoumatelnosti splňuje, neboť se v něm krajský soud vypořádal se stěžejní žalobní argumentací stěžovatelky a dostatečně vysvětlil, proč ji považoval za nedůvodnou. Soud jasně a srozumitelně odkázal jak na relevantní právní úpravu, tak související judikaturu správních soudů a rovněž se neopomněl vypořádat s námitkami uplatněnými v žalobě (v rozsahu a míře konkrétnosti, v jaké byly uplatněny). Jedná se o srozumitelné rozhodnutí a řádně odůvodněné, ze kterého je zřejmé, proč soud žalobu zamítl. Nepřezkoumatelnost nelze vnímat jako subjektivní představu o tom, jak měl soud o podané žalobě rozhodnout. Jde o objektivní překážku, která by Nejvyššímu správnímu soudu bránila závěry krajského soudu řádně přezkoumat. Taková situace v daném případě nenastala.

[15] Podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí (zvýraznění podtržením provedl soud): „*K žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Jestliže byl nositeli oprávnění ke sloučení rodiny udělen azyl, je cizinec povinen předložit pouze cestovní doklad. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).*“

[16] Podle § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí (zvýraznění podtržením provedl soud): „*Ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena, nebyla prodloužena nebo skončila, anebo nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení*

platnosti povolení k trvalému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

[17] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

[18] Ve vztahu k namítanému nesprávnému výkladu důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců ve vazbě na přiznání odkladného účinku žalobě manžela stěžovatelka pouze setrvala na správnosti své žalobní argumentace.

[19] Tou se však zcela vyčerpávajícím způsobem zabýval již krajský soud v bodech 37 a následujících napadeného rozsudku. Citoval přitom z četné judikatury kasačního soudu, která právní výklad stěžovatelky zcela vyvrací. Na reakci na toto argumentační snažení krajského soudu však stěžovatelka zcela rezignovala. Nejvyšší správní soud se však s posouzením krajského soudu plně ztotožňuje a v podrobnosti na odkazované body napadeného rozsudku a tam citovanou judikaturu plně odkazuje.

[20] Krajský soud zde zcela přiléhavě odkázal na rozsudek dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019 - 19, dle kterého fikce pobytu, včetně té, kterou nastoluje přiznání odkladného účinku podané správní žalobě, chrání pouze samotného cizince (žadatele) před nutností opustit území ČR, než je s konečnou platností rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu. Účelem této fikce však není umožnit cizinci či jeho rodinným příslušníkům podávat další žádosti o pobytová oprávnění, které jsou podmíněny existujícím povolením k dlouhodobému pobytu. Kasační soud se dále v minulosti již opakovaně vyjádřil k charakteru fikce pobytu. Uvedl, že „*smyslem této fikce je ochrana cizince po dobu rozhodování o jeho žádosti. Na základě této fikce však nelze rozhodovat v dalších řízeních* […]“ (viz rozsudek ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 Azs 268/2017 - 22). V rozsudku ze dne 19. 4. 2016, č. j. 3 Azs 96/2015 - 44, pak kasační soud dovodil, že „[j]*elikož oprávněnost pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je pouze dočasnou právní fikcí legálního pobytového statusu, nelze po tuto dobu o splnění podmínky* [povoleného dlouhodobého pobytu] *hovořit*.“ V rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020-41 shodně uvedl, že „*Fikci oprávněného pobytu nelze řádně zohlednit v dalších řízeních (cizinci ulehčuje situaci v tom, že mu umožňuje podat žádost na území ČR, a nenutí ho tak vycestovat za účelem podání žádosti na zastupitelském úřadu; § 69 odst. 5 až 7 zákona o pobytu cizinců). Fikce působí jen tak, jak fikce má působit. Vytváří podmínky, aby cizinec mohl na území ČR legálně setrvat do rozhodnutí o své žádosti. Fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců tedy není skutečným povolením k pobytu. „Takový pobyt na území však – ač oprávněný – není kvalitativně zcela totožný s povolením k dlouhodobému pobytu samotným, neboť jeho smyslem je pouze vytvoření kontinuity mezi jednotlivými pobytovými tituly“ (viz rozsudky ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 Azs 11/2017 - 32, bod 20, či ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019 - 19, bod 17)*“. Kasační soud nadto již dříve uvedl, že se hodnocení povahy fikce pobytu uplatní

i například v případě fikce podle § 87y zákona o pobytu cizinců; účel institutu fikce pobytu se nemění a není důvod, aby to, co by bylo v řízení o určitém pobytovém oprávnění nepřípustné, bylo v řízení o jiném pobytovém oprávnění naopak zcela akceptovatelné (rozsudek ze dne 16. 7. 2021, č. j. 2 Azs 413/2020 - 45 a ze dne 13. 10. 2022, č. j. 9 Azs /111/2022-30). Lze tedy uzavřít, že přiznání odkladného účinku žalobě (případ. kasační stížnosti) manžela neznamená (nerovná se) existenci povolení k dlouhodobému pobytu, kterého by se mohla stěžovatelka v nyní souzené věci účinně dovolávat.

[21] Vzhledem k dalším uplatněným kasačním námitkám týkajícím se přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí žalovaného do rodinného a soukromého života celé rodiny stěžovatelky, nemohl Nejvyšší správní soud v dané věci přehlédnout, že krajský soud v řízení o žalobě nepřistoupil k vyrozumění osob přicházejících v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení (ze spisu ani z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, že by se touto otázkou zabýval). Pokud přitom takové osoby jsou a krajský soud je o probíhajícím řízení podle § 34 odst. 2 s. ř. s. nevyrozumí, musí Nejvyšší správní soud k takové vadě přihlédnout z úřední povinnosti i nad rámec kasačních námitek (rozsudky ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 - 75, č. 1479/2008 Sb. NSS nebo ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 301/2015 - 26).

[22] Z § 34 odst. 1 a 2 s. ř. s. vyplývají dvě podmínky, které musí být splněny pro to, aby se určitý subjekt stal osobou zúčastněnou na řízení. První podmínka je materiální a splňuje ji ten, kdo je přímo dotčen na svých právech vydáním napadeného správního rozhodnutí, resp. nečinností správního orgánu. Pro splnění druhé (formální) podmínky musí subjekt výslovně soudu oznámit, že bude v řízení práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat. Teprve kumulativním splněním obou podmínek se subjekt stane osobou zúčastněnou na řízení (v oblasti cizineckého práva rozsudek ze dne 18. 2. 2022, č. j. 5 Azs 308/2020 - 76). Ustálená judikatura při aplikaci § 34 s. ř. s. vychází též z toho, že se předpokládá aktivní postup soudu při zjišťování okruhu možných osob zúčastněných na řízení. Soud musí umožnit uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení všem osobám, jejichž práva jsou napadeným rozhodnutím dotčena. To platí i v případě, že žalobce/žalobkyně nesplní svou povinnost tyto osoby uvést v žalobě (rozsudek č. j. 1 As 39/2004 - 75). Popsaná vada nutně nemusí vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, a to především tehdy, pokud nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé s ohledem na okolnosti dané věci. O vadu řízení se pak nejedná tehdy, pokud dotčení práv subjektu není natolik zjevné, aby vznikla povinnost krajského soudu dotázat se jej z úřední povinnosti, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení (rozsudek ze dne 18. 12. 2007, č. j. 8 Aps 8/2007 - 90).

[23] Pro posouzení nyní projednávané věci je tedy ve shodě s již existující judikaturou třeba zodpovědět tři otázky: (i) zda některý z rodinných příslušníků stěžovatelky splňoval materiální podmínku podle § 34 odst. 2 s. ř. s., (ii) zda krajský soud zatížil své řízení vadou, pokud se takové osoby z úřední povinnosti nedotázal, zda hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení (zda bylo dotčení práv potencionální osoby zúčastněné na řízení zjevné), a (iii) zda tato vada mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[24] Nejvyšší správní soud již podobnou situaci (tedy ve věci rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny) řešil v rozsudku č. j. 5 Azs 308/2020 - 76. V jeho bodě 15 uvedl, že kromě cizince, jemuž je pobyt na území ČR neudělen (neprodloužen), mohou být daným rozhodnutím dotčeni na svém právu na soukromý a rodinný život i jeho rodinní příslušníci. Zájmy rodinných příslušníků

jsou sice s těmi žalobce/žalobkyně provázány, ale přesto jsou odlišitelné a rodinní příslušníci mají zajisté právo je v řízení o žalobě hájit coby osoby zúčastněné na řízení. V bodě 16 téhož rozsudku Nejvyšší správní soud vysvětlil, že *„právě cizinec s povoleným pobytem (resp. uděleným azylem) je nositelem oprávnění ke sloučení rodiny – srov. § 42a odst. 3 (nyní odst. 4) zákona o pobytu cizinců*".

[25] Jde-li pak o otázku zjevnosti přímého dotčení na právech rodinných příslušníků, kteří jsou primárními nositeli oprávnění k sloučení rodiny, k té se již kasační soud taktéž vyslovil, a to v odkazovaném rozsudku č. j. 5 Azs 308/2020 - 76. Uzavřel, že dotčení práv takových rodinných příslušníků je již z pouhé podstaty řízení o povolení pobytu za účelem společného soužití rodiny na území zjevné a tato zjevnost je umocněna námitkami směřujícími proti posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život stěžovatelky.

[26] Přestože stěžovatelka v žalobě neoznačila své rodinné příslušníky jako v úvahu přicházející osoby zúčastněné, je třeba v souladu s citovanou judikaturou a s ohledem na okolnosti věci plynoucí již ze samotného odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí označit jejich dotčení za natolik zjevné, že krajskému soudu vznikla povinnost je vyrozumět o probíhajícím řízení. Protože tak krajský soud neučinil, a znemožnil jim splnit formální podmínku pro uplatňování práv osob zúčastněných na řízení, zatížil řízení o žalobě vadou. Pro úplnost lze dodat, že kasační soud již uvedl, že takovou vadou bude řízení před soudem zatíženo nejen v případech, ve kterých rodinný příslušník cizince byl účastníkem správního řízení, ale i tehdy, pokud jím nebyl (rozsudek č. j. 5 Azs 308/2020 - 76, bod 20).

[27] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal vadu řízení o žalobě, je třeba v návaznosti na to posoudit, zda tato vada mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť pouze v takovém případě je namístě napadené rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Procesní vada může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé jenom v případě, že by mohla vést k odlišnému výsledku. Pro takové posouzení je rozhodná pouhá možnost, nikoliv jistota, že rozhodnutí je nezákonné (rozsudky ze dne 20. 4. 2017, č. j. 2 Azs 343/2016 - 44, či ze dne 14. 11. 2017, č. j. 2 Azs 331/2017 - 33).

[28] Stěžovatelka již v řízení před krajským soudem uplatnila námitky týkající se nesprávného posouzení situace své rodiny a posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. V tomto směru je třeba připomenout, že krajský soud je povinen vypořádat se s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení, které je pro řízení podstatné. Opomene-li krajský soud se zcela vyjádřit v odůvodnění svého rozhodnutí k podstatným důvodům uplatněným v řízení osobou zúčastněnou na řízení, jedná se o vážnou vadu řízení, která může způsobit nezákonnost ve věci samé (usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123). Stejně tak má osoba zúčastněná na řízení právo navrhovat důkazy, které je soud povinen vypořádat (rozsudek ze dne 16. 3. 2016, č. j. 6 As 141/2015 - 63).

[29] Kasačnímu soudu samozřejmě nepřísluší odhadovat konkrétní argumentaci rodinných příslušníků v případě, že by jim bylo umožněno uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení (není ostatně ani zřejmé, zda by tato práva skutečně uplatnili). Stejně tak si je kasační soud vědom toho, že osoby zúčastněné na řízení nemohou rozšířit rozsah přezkumu mimo rámec vymezený řádně a včas uplatněnými žalobními body. Nicméně vzhledem k uvedeným okolnostem dané věci rozhodně nelze vyloučit, že případné jejich vyjádření mohlo být významné pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život stěžovatelky (resp. jejích rodinných příslušníků), tedy mohlo ovlivnit přezkum rozhodnutí žalovaného krajským soudem. Ostatně důvody pro nezrušení

rozhodnutí krajského soudu vzešlého z řízení zatíženého danou vadou řízení jsou dány spíše jen výjimečně a soudní praxe v takové situaci vždy podrobně a s ohledem na okolnosti dané věci vysvětluje, proč nebylo třeba ke zrušení rozhodnutí krajského soudu přistoupit (rozsudky ze dne 20. 4. 2017, č. j. 2 Azs 343/2016 - 44, a ze dne 14. 11. 2017, č. j. 2 Azs 331/2017 - 33).

[30] Lze uzavřít, že s ohledem na charakter shledané vady a popsané okolnosti věci kasační soud nemohl přistoupit k meritornímu posouzení uplatněné kasační námitky, neboť případná procesní aktivita osob zúčastněných na řízení zjevně může ovlivnit podobu vypořádání žalobních námitek ze strany krajského soudu. Ten tedy v dalším řízení především musí identifikovat okruh možných osob zúčastněných na řízení (předně půjde přinejmenším o manžela a obě zletilé děti), informuje je o probíhajícím řízení o žalobě a vyzve je, aby oznámily, zda budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Následně – i v návaznosti na jejich případnou procesní aktivitu – pak znovu přezkoumá napadené rozhodnutí v rámci řádně a včas uplatněných žalobních bodů při zohlednění závěrů vyřčených již v rámci tohoto rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek krajského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž bude vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[32] Krajský soud v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. v dalším řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu